

MINECRAFT

KRONIKY WOODSWORDU

VITAJTE

VAHRE!

DOBRODRUŽSTVO
PRIAMO OD MINECRAFTU

NICK ELIOPULOS
ILUSTRÁCIE LUKE FLOWERS

Minecraft Kroniky Woodswordu 1 Vitajte v hre!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.sk
www.albatrosmedia.sk

EGMONT
Publishing

kolektív

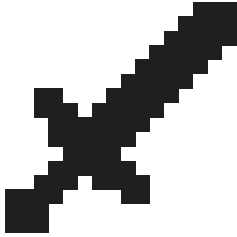
Minecraft Kroniky Woodswordu 1 – Vitajte v hre! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MOJANG

MINECRAFT

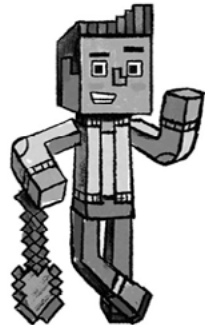
MOJANG

MINECRAFT

WITAJTE
W HRE!

ZOZNÁMTE SA S HRÁČMI

MORGAN

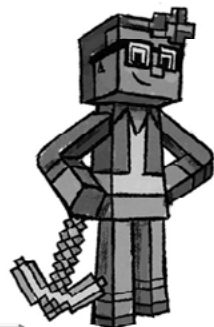
PO

ASH

JODI

HARPER

PANI MINERVOVÁ

DR. CULPEPPEROVÁ

Prológ

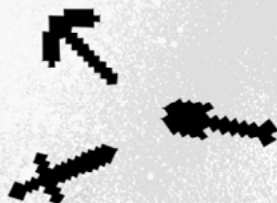
AKO ZAČAŤ PRÍBEH, ABY BOL NAPÍNAVÝ!

◻ kolo **jedinej fakle** sa chúlili štyri postavy. Iný zdroj svetla v podzemnom úkryte nemali. Všetci štyria vedeli, že sa **príšery vo svetle neobjavia**.

„**SME TU DOSŤ NATESNO,**“ povedala jedna z postáv.

„**MŮŽEME KOPAŤ HLBŠIE,**“ navrhla druhá s krompáčom v rukách. „**MOHOL BY SOM NÁŠ ÚKRYT ZVÄČŠIŤ.**“

„**NIE, TO NEMŮŽEME RISKOVAŤ,**“ ozvala sa tretia, ktorá vyrobila krompáč aj fakľu. „**NEMÁM MATERIÁL NA VÝROBU ĎALŠÍCH NÁSTROJOV.**“

**A KEĎ BUDEME KOPAŤ ĎALEJ,
MÔŽE SA STAŤ, ŽE NARAZÍME NA
TUNEL ALEBO BANSKÚ ŠACH-
TU. POTOM SA SEM NAHRNÚ
PRIŠERY A...“**

Všetky postavy zmlkli, len čo počuli, že vonku niečo zakvílilo. Žiadna z nich ani nepípla.

Mali pocit, že prešla celá večnosť, kým sa zvuk vzdialil. Vymenili si pohľady, a keď konečne pominul, kývli hlavami.

**„RÁD BY SOM SA
ŠTIPOL, ABY SOM
ZISTIL, ČI SA MI TO
IBA NESNÍVA,“** po-
vedala štvrtá z postáv.
**„NEMÁM TU VŠAK
PRSTY.“**

Slovkom tu myslela Minecraft. Aj keď sa to zdalo nemožné, všetky štyri postavy sa nachádzali vo svojej obľúbenej hre a prežívali ju. Naozaj sa ocitli v Minecrafte.

Znelo to dobre, ale mali problém:

Nevedeli, ako sa vrátia domov do skutočného sveta.

1. kapitola

ZOZNÁMTE SA S ASH KAPOOROVOU! NIJAKÝ NEPRIATEĽ JU NEPORAZÍ! NEZASTAVÍ JU ŽIADNY MÚR!

Ash Kapoorová stála v tieni hradu. Bolo to hrozivé miesto s tmnými oknami a s vysokými pyramidovými vežami. Na zástave, ktorá sa trepotala vo vetre, bola zobrazená desivá beštia, akú Ash ešte nikdy nevidela. V diaľke zakrákala vrana.

Každé iné dieťa by sa teraz triaslo od strachu, pomyslela si Ash. Lenže ja nie. Nebezpečenstvo je moja šálka kávy!

No v skutočnosti Ash kávu nepila.

A nestála ani pred starým strašidelným hradom. Bola to iba jej nová škola, **Woodword-ská základná**. Keď však prižmúrila oči, vedela

si základku predstaviť ako **zakliatu pevnosť** alebo **zabudnutý chrám**, či **mimozemské opevnenie** na nejakom vzdialenom mesiaci.

Dala by prednosť každému z tých miest, len aby nemusela opäť začínať v novej škole ako „to nové dievča“. Pre mamičkinu prácu sa totiž už tretí raz za tri roky presťahovali.

Urovnala si šerpu. **Patrila k jej skautskej uniforme** a mala na nej pripnutých **veľa odznakov. Každý z nich bol spomienkou** na niečo, čo sa Ash podarilo, alebo na novú zručnosť, ktorú si osvojila. Boli to malé trofeje, ktoré jej ostali bez ohľadu na to, koľkokrát už musela začať odznova. **Po jednom prešla prstami, aby jej priniesol šťastie.**

„Nemôžeš iba tak postávať uprostred schodiska,“ napomenul ju nejaký chlapec a vyhol sa jej.

„**Zablúdila si** alebo čo?“ dodalo dievča a obišlo Ash z druhej strany.

„Vlastne by som potrebovala radu!“ vyhlkla Ash. „Hľadám učebňu dvestoštyridsaťsedem.“

„Tá je hneď vedľa učebne dvestoštyridsaťšesť,“ povedalo dievča.

„A dvestoštyridsaťosem,“ doplnil chlapec.
„Nemôžeš ju minúť.“

„Ďakujem!“ usmiala sa Ash milo. Také „rady“ jej boli nanič.

Dotkla sa **odznaku za prieskum mesta.**

Nie prvýkrát sa ocitla sama na neznámom mieste alebo v neznámej škole. Bola odhodlaná nájsť učebňu 247 a prekonať všetky nástrahy, na ktoré cestou narazí.

„Dovolíš?“ ozval sa jej za chrbtom ďalší netrpezlivý hlas.

Vtom si uvedomila, že v prvom rade musí prestať postávať na schodisku.

Ash prišla do učebne 247 neskoro. Dúfala, že nepozorovane vklzne dovnútra, ale namiesto toho na seba už vo dverách pritiahla pohľady všetkých budúcich spolužiakov.

„Posaď sa, prosím,“ vyzvala ju učiteľka, zatiaľ čo sa prehrabávala v papieroch na stole.

„Hm, ešte nemám miesto,“ ozvala sa Ash.
„Som tu nová.“

„Aha! Si tá nová žiačka!“ Učiteľka na ňu obrátila zrak. Kučeravé vlasy mala stiahnuté do drdola, ktorý držali pokope pletacie ihlice a pripomínal rozchlpené kľbko vlny. „Ospravedlňujem sa, dievčatko. Kým nevypijem prvý hrniec kávy, **bývam roztržitá.**“

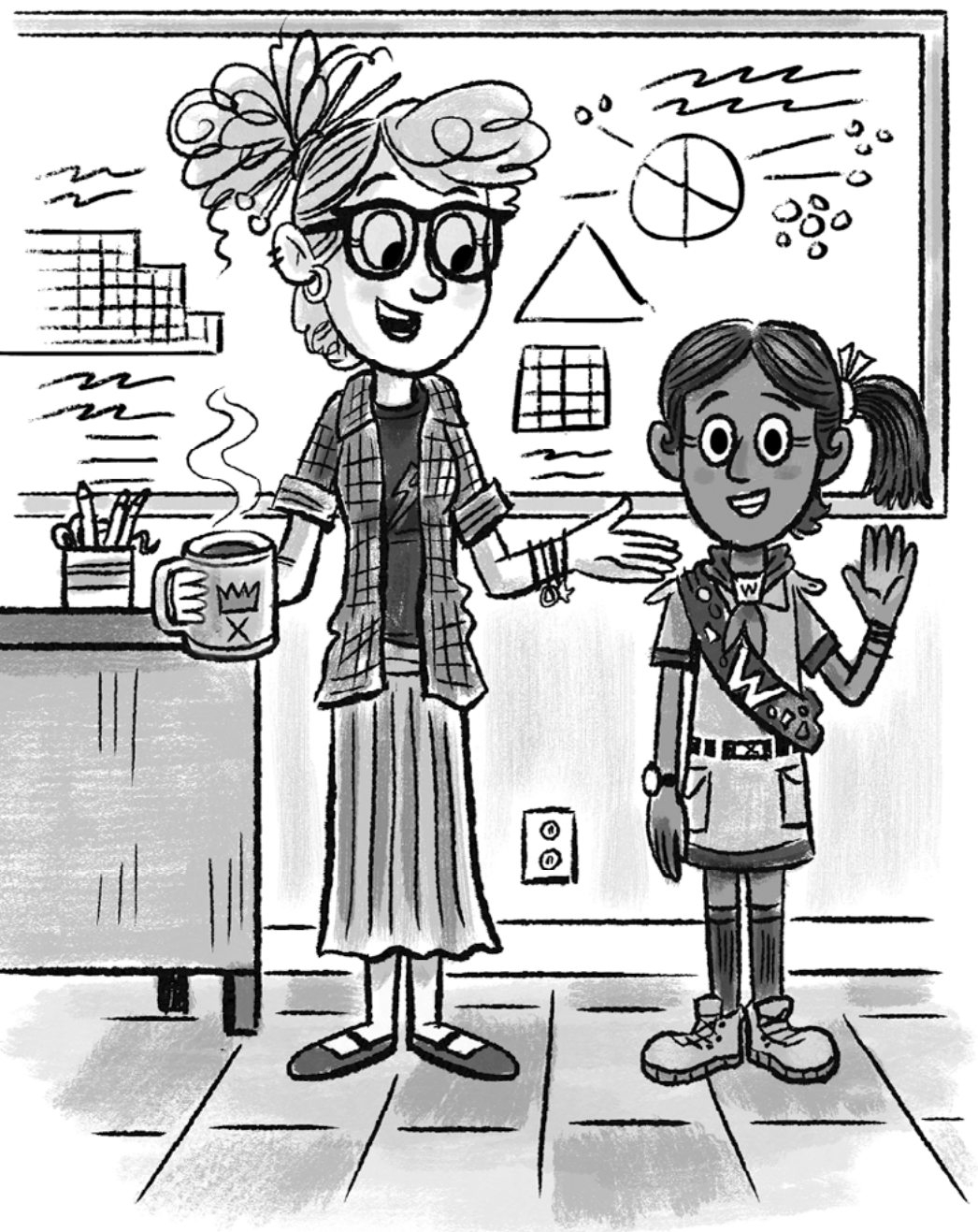
„Nechceli ste povedať skôr *hrnček*?“ opýtala sa Ash.

Učiteľka zmenila tému. „Som pani Minervová. Nepredstavíš sa triede?“

Ash sa otočila k svojim novým spolužiakom. Zhlboka sa nadýchla, pre šťastie sa dotkla svojho **odznaku za rozprávanie na verejnosti** a široko sa usmiala. Niečím takým si už prešla.

„Ahojte, všetci!“ začala veselo. „**Volám sa Ash Kapoorová**, narodila som sa na Floride a práve sme sa sem presťahovali zo západného pobrežia. Som skautka, mám rada zvieratá a **počítačové hry.**“

Chlapec v druhom rade spozornel. Ukázal na svoje školské dosky, ktoré zdobili minecraftské nálepky.

Ash prikývla a dodala: „Hlavne Minecraft.“ Možnože tentoraz nebude až také ťažké nájsť si nových kamarátov.

„Máš rada zvieratá?“ spýtala sa pani Minervová. „Niečo mi zišlo na um. Čo keby si sa nejaký čas starala o **Baróna Maznáčika?**“

Chlapec s polepenými doskami znovu spozornel. Vtom zdvihol ruku.

„O Baróna... Maznáčika?“ zopakovala Ash neisto.

„To je náš triedny škrečok,“ objasnila pani Minervová. Potom zašepkala: „Ja som ho takto nepomenovala.“

„Pani učiteľka?“ ozval sa chlapec a zakýval rukou.

„Áno, Morgan?“

Chlapec sa narovnal. „S Barónom Maznáčikom je veľa práce.“

Pani Minervová si povzdychla. „S dvadsiatimi štyrmi deťmi je veľa práce, Morgan. **Barón Maznáčik je škrečok.**“

„Z diaľky vyzerá roztomilo,“ povedal Morgan Mercado, „no ak sa niečo iba trochu zanedbá, hneď začne vyvádzať. Potrebuje krmivo, čerstvú vodu, cvičenie, roztomilé čiapočky, intelektuálnu stimuláciu...“

„Mám pocit, že si od toho škrečka potrebujes na chvíľku odpočinúť,“ zhodnotila učiteľka.

Morgan potriasol hlavou. „Nie, ja len...“

„Mne to neprekáža,“ prerušila ich Ash. „Rada pomôžem. Začnem už dnes.“

„A je to vyriešené,“ rozhodla pani Minervová. „Ash, tam vzadu je voľné miesto.“

Ash sa potešila. Deň sa začal dobre. S Morganom mali toľko spoločného! Cestou na miesto mu priateľsky zakývala.

Chlapec jej však pozdrav neopätoval.

2. kapitola

HYPOTÉZA: NAŠA UČITELKA JE Z POSTAPOKALYPTICKEJ BUDÚCNOSTI

Dodi Mercadová rýchlo preletela pohľadom svoj súpis vybavenia. Ďalekohľad má. Slnečné okuliare takisto. Na dlhý kabát bolo veľmi horúco a navyše ho ani nepotrebovala, preto sa rozhodla, že ho nechá doma.

Pripravila sa dobre. Vedela, čo všetko potrebuje na **špionáž**.

„Používať slnečné okuliare a ďalekohľad zároveň je dosť zložité,“ zamrmlala a striedavo skúšala jedno i druhé.

„Prepáč,“ ozval sa tichý hlas za jej chrbtom. Jodi sa otočila a zbadala nové dievča. „Druhá hodina má byť telesná. Nevie, či som tu správne?“

„Áno,“ prikývla Jodi. „**Ahoj!** Podrž mi to, prosím.“ Podala jej slnečné okuliare. S ďalekohľadom videla omnoho lepšie. Pozorovala svoju **učiteľku prírodovedy, doktorku Culpepperovú**, ako ide cez školské parkovisko so škatuľou plnou dosiek plošných spojov, drôtov a... nejakých záhadných aparátov.

„Dovoľ mi ešte jednu otázku,“ povedalo nové dievča. „Kde je telocvikár?“

